

¹*Álmok az álomban*

Van valamim
aminek titkát apránként fejtegetem
gubbasztok felette
ha lerántom róla utolsó nehéz burkát
bárki ölébe jó szívvel teszem.

Az én ölelésembe most
egy madár simul
fészkrét tétován hagyta el
tolla nem kék, de szürke
s egyre hull
pihéi közt ujjbegyem
lassan fejbűbjára lel.

Majd e madár testének zuhanását élem
lepkeszárnyak repdesnek
hátral koponyámban
váltottam volna még Pilinszkyvel
egynehány szót
ám egy illat ébredni csiklandott.

¹https://www.szovetirodalom.com/2022/04/11/szentesi-edina-almok-az-alomban/?fbclid=IwAR3sQXrY1T-Typupp_qZ2AFftO-3x4d7_5lofZX3l9zPiuy22IcptQ02eHE

²*Az ősznek küszöbén*

Némán állsz a szeptemberi fák közt
törzsed mint az övék: egyenes
tagbaszakadtan lóg a kar
oldaladon
majd akár a lombját feledni kész
nyírfák tarka fője
fejed lebecsülsz

az ágak tövéről
lassú búcsút intó falevél
koppanó könnycsepp
arcsontodon
gördülve leperreg

anyaföld keblén
egyszer majd talán
ő is megpihen

²https://www.szovetirodalom.com/2022/10/27/szentesi-edina-az-osznek-kuszoben/?fbclid=IwAR0DX3JPSrWLa6geX8CSMOvl_OL15zdGXRf7hvDRyH1SQ_gELEMwT-iaC3Y

³*Sibylla*

Már csak

egy pont az ablaküvegen

összpontosult értelem

ahogy pirinyó pillanatba

gyúrte önmagát

Tűnni mégis képtelen

piszokfolt csupán

de ragyog

dermedt hiány az üvegfalon

sötét pontba zárt lüktetés

Van.

létezésének súlya is

s amily kicsiny ő maga

oly vaskosan nyomasztja

a lét

Feszült érzés mindhiába:

lenni kell

s bár elérte létformája

abszolút minimumát

³<https://www.szovetirodalom.com/2022/12/08/szentesi-edina-sybylla/?fbclid=IwAR2pO83sMTeVRgbGDenJ3l6rWkNVu47R4X4FhhkoTF8Vb5CKYgFqh9IBADk>

igaz célját mégsem

"Nam Sibyllam quidem Cumis ego ipse oculis meis
vidi in ampulla pendere, et cum illi pueri dicerent:
Sibylla ti theleis; respondebat illa: apothanein thelo."

Kék madár

Sarjad a mag noha
a rügy más töről fakadt
s bomlik, akár dús hajzuhatag
a pompás színű virág
merészen szökken szárba a levél
szirmát kóbor szélnek adja
szabadságért cserébe
s lesz ékes tollává
kék madárnak
mely szárnyát könnyeden ejti el
s csőrében egy olajfalevéllal
embervállakhoz simul

Vízió

Az álmok s az éj peremén
hánykódok oldalvást
egy árny tart épp felém
kecses imbolygásában
nem lelni szegletét
Fél szemmel kutatnék
járatlan álom ösvényeket
míg ez árnyból nőtt alak
kúszik kézfejemhez
s ott csendben elidőz
Kívül a Hold
s előttem két sárga pont:
fürkésző macskaszempár
Függőnymintát bont az éji szél
az árny mellőlem eloson
talpam éri puha folt
álommezők könnyű fövenyén

Ezernyi gondolat

Fejemben ezernyi gondolat cikáz
sebesen egy szellő vállamra simul
majd csendben odébb áll
esthajnal dereng
köntösére vágyik ám kartalan a test
csupasz vállal tétlenül

kémlél hát bele az éjszakába

Karanténvacsora

Asztalt nevemre találsz

szirmát bontva rajta

minden virág

szárra törve

kancsóba térdepel

vakító lepkeszárny

ragyog a közfalon

jöjj hát magány

járulj asztalomhoz

Sors-talanság

Anyaföldben döng a rög

reményre hajlik a fenyőtölgy:

belőle nem lesz deszkapalánk!

Ezernyi könnye hulló túlevél

hirtelen hónap opálos köntösén

Kitekintő

Gondolatok cikáznak
akár a fák ágain a hideg
elidőzne ha hagynák
csintalan sugarak
koponyámba zárt káoszt
a rendszagú nap regulázza
majd hajnal is hasad
megvárlak téged
kémlelem keletről érkezésed
bizton tudom
nem hagysz egymagamra

Remény

Óvó árnyak ölelésében
s tövisszorúval mi húsába vág
mégsem sebez
rügyeit álmodja csendben
a deszkapalánk

Ősz-Intermezzo

Zöld bársony fövényén
rozsdaszín léptekkel
közelít az ősz felénk
hanyagul veti meg vállán
opálszín köntösét
Napnak búcsúcsókja
gomblyukán át azért
néha még kiragyog

Tél elő

Keserédes pírral hinti meg
lelkem ez ősz
aranytömbjeinek mélyén
a napfény elidőz
s megleli csendes honát
Levetett Napkorona alól
paprika parázslík a havon
nem is oly soká

Tél utó

Jégtükörbe vési a csend magát
fák ágain bizsergő sóhaját
az égnek zúgja téli szél
zimankót von körém az éj
és beletemetem arcom
hideg pírral a hajnal
elidőz a barázdákon
rőt szél fonja tincsét
koszorúba homlokom köré
s jajdul sok madár az égre
mind a Holdnak adná lelkét
otthonmelegért cserébe
-vajmi keveset érő küszködés
szélmalomharc -
az égre nevetőn ír csíkot
a reszkető csillaghad
az sárgállik csupán
megváltást kínálva

Mindhiába

Odakint a tél gyűrűt fon
illeszti ujjadra sebtiben
fagykarikából imitt-amott lecsippent
csak hogy a méret pontos legyen
Sietve dolgozik
készül a nász
fehér köntösében
pompázik a táj
fedetlen válladra
zúzmara települ
Fázol. El nem rejtheted
Ajkak cserepébe ragad a szó
s ott némán vesztegel
A nagy kérdés oltára előtt úgyis
"Igen"-nek veszik majd
tehetetlen hallgatásodat

A lélekfestő

Ki szívéből nőtt nagyra
annak lelkében
tőrsebet ejtenek
ritkuló érzésű vad világban
a felszínes tekintetek
szól a mélyből
s adni kész!
ám a közöny marokra zárt
hogy semmi adományt
nem fogad be már a tenyér
lüktetve dobol a szív
taktusával így jelez
ha szemfedők alatt rab is a szem
a hang talán már célját
csak nem véti el

Tiszta szívvel, igazán

Mily nagy merészség
megmutatni
lelkünknek bensejét
s vászonra teríteni ki
a szív minden húsét
és izzó melegét
Látni amint ajkak szélére
szelíd mosoly görbül
a szín miképp tornyosul majd omlik
és az érzés hogy csörömpöl
strázsálni aztán egyedül mégis
az idő végtelen küszöbén
iszonyú sokáig
vagy csak egy pillanatra akár
És hinni élni szeretni
tiszta szívvel igazán

Többet érne

Szörnyen ragacsos az éjszaka
az embernek csak úgy nyúlik a nyaka
amint csillagok után szaglászik
Mert magunknak akarjuk mind mi szép
és tenyerünk a hiány sebzi vérré
hasztalan markolászásában
Dermedt sóhajokkal fürkésszük az eget

pedig messzi fények helyett talán
többet érne egy váll idelent.

Délután a keleti oldalon

Már ablakpermek csókolják aranyhomlokát
zuhanásában hirtelen hagyta el glóriáját
szemtükrökből szökő fény lassú hanyatlása
teljesen ki mégsem hunyhat:
Holnap bizton új nap virrad

Bordal

Bátor bor, ki mersz belőlem
mámort csábítani
hát nem tudod, lány esésed
torkomon kész elhalni?
Opálos színed sem festi meg
vad pírrel bús szívemet
Pohár falát csorgod üressé
mégis buján
S onnan lopott csókokat
ontasz ajkamra
édesen s puhán

Böszörményi Kovács Zsolt "Éjszaka" c. képéhez

Laza spirál az éjszaka
csillagtekervények hada
sárgállik körötte.
elbukott a Nap
zuhanása nyugatról
fehér csökevény
majd új hajnal hasítja
vörösen az eget
izzó fényével éget
szemtükrökbe képet
s nyit hálósobák falán
éjre ablakot

Esőnap

Csapadékot hord a szél
de nem ide
testével érinti arcom
vigyázva nem sebez
csukott szemhéjamon
kopogtat a fény
kényszerű szabadságéhsége
csapzott veríték
barázdákban könnycseppek

A törött borospohár násza

Elhoztam őt magammal
tört testét vászonba zárva
utazott velem
gondolatok hú kelyhe oda
hol házat leltem s meleg ágyat
De Otthont soha

Csönded

Csönded néztem éppen
mikor vállam
cirógatásnyira rándult
tekintetem teret vesztett:
kimondtad a nevem

Bárha tudnám

Bárha tudnám
Holdnak ívét kötni e csillaggal
mi fent ragyog
volna jó
Ugyanolyan messze van mindkettő
mint én a Mindenektől
De lehet csupán
a Semmihez vont távolságom

mintázza e gondolat...
Jó lenne egy mesterfonál
mely a Mindennel összeköt
De ha megtalálnám félő
Önkezemmel szakítanám úgyis el

Szilveszter

Idegenek közt elfeledve
tapodom e mezsgyét
a Minden és a Semmi közt
minden forma és
minden szín ugyanaz
mégis csak a léggör közös
Utazom köztük
és ez sem változott
Itt vagyok.
Az állomás nevét még
nem sikerült leolvasnom
Köztetek állok hát
s távol tőletek
És ti nyüzsgő múlt és jelen
s minden ami közöttte van
Több tán, mint
a két végpont maga

Hamar elalszom majd talán

A szőnyegkárpit mintái közt észrevétlen
befröcsögte magát az éj a szobába
Kinyitom az ajtót
de mindhiába: maradni kész
Pedig old-school a firka rajta
meg má' amúgy is porszívót kíván
egy hete legalább
Falfehéren nevet az árny a falon
keserédes mosollyal arcomon
hamar elalszom majd talán

Közöny előtti tér

Talán a nagy semmire fókuszálásban
önként öltünk fel mind
szemellenzőket
S tagadjuk makacsul létét
minden létezőnek
Aztán mégis a semmit siratjuk kitartón
Míg szemfedőnk alól
lág' könnyünk csordogál

Most

Most ott tartunk, hogy még
a levelek sem képesek
egységes takarót hagyni
a flaszteren
én kimentem és megmértem
ívét egy járdaszegélynek
Várok. Várunk
Majd új hajnal hasad
meg lombok hullanak
és ilyesmi
ami ez évszakot illeti
Nálam többé nem lesz centi

Ihlet nélkül

Alkotni vágy a szellem,
ámbar a test immár megpihenni kész...
Kikötött a fény szemeimben
s most éjtükrében
merész alámerülésében
csodálja a Semmi
önmagát

Értelmetlen

Értelmetlen nekem ez a sok invokáció
mint mikor egy gyermek
kerek szemmel
éji csillagokba réved
kívánságoktól cserepes ajakkal
Minden hiábavaló
minden néma
te és a sikoly torkodon
mi halva jó a világra
életképtelenül
funkcióját betölteni teljesen képtelen
de kint már és kémeled
szótlanul.

Plein air-Kalotaszentkirály

Feszített fehér vásznára
a sorsnak keze festett
büszke felleget
és oly sok színt
hogy a vászon lüktet bele
Torkos idő
éhséged itt csillapítatlan
örökifjún ropja táncát
e boldog pillanat

Pillanat

Mennyi a tiéd, mi vagy Te?
Tán a hang, mi gondolatnak tested adva
torkodból előszökik?
Sosem lesz tiéd, s te sem vagy a sejt,
szövet és szerv sem;
használatra készen kaptad.
Hasztalan kutatjuk így értelmünket.
Amott egy rigó épp násztáncot lejt
és jázmin illatúak a fák

Egy betegség margójára

Tompa moraj feszül a gátnak
zsigereim kintornája
groteszk jelenetet láttat
akár jurták füstös falán
táncoló árny
súlyos lépteivel
dobol a fájdalom
koponyámba zárva
Hálósobám falára fény vetül
ablakot nyitok rá
hátha beljebb kerül
s erőt ad
némán mormol a fal sötét imát

a fény illúzió volt csupán
a delíriumos lázalmok közötti
fetrengés szülte a csatakos pirkadatba
Még egy réteg takaróba gyúrom börtönöm

Eltorzult valóság

Szárnyszegett hattyú
szurkos tollából
combtövére
bánatsík csordogál
nehéz szíve alámerül
s a mélybe rántaná
fehér lelke azonban
mind magasabbra tör

Kipakolás

Lelkem zsidvásárát tartom épp
Kipakolom, mi arra érdemes
utolsó terítés
végső készlethalmaz
hátha arra jár még, ki értékeket halmoz
s nem csak giccset kajtat
utolsó számadás végső leltáráként
bensőm tartamát terítem
vevőim köré

Kész volt egykoron

Koponyámban hátul
repdeső pillangószárnyak
fojtott csapkodásának
lágymalára alszom el
ha kihalt szemtükrökben megtörik
majd tompán elhasal a gondolat
Sóhaj ül a némaságtól negédes ajakra
mely kies cserepet hord már magán
minden szegletéből tehetetlenség kiált
s bár kész volt a kép egykoron
a gondolat is készre forrta magát
itt ül most cserepes vesztőhelyén
s néma a száj

Betyárok lámpása a Hold

Betyárok lámpása a Hold
meglop becsap és elárul
kóbor lélek ki reá tekint
s benne hont keres
bizton mind majd elárul

Ki napsugárral fényesíti szívét
S szemborbárnak igaz tükrét
pillái hús övébe rejti el

csak az hallja meg tisztán
a börtönmagány ablakára térő
kék madár dalát

Ajtó

Lecsurog a fény a falnak oldalán
Melyre kilincset helyeztek
Törekvő csóva útjában még a szeglet
Honnan jó vajon s mi végre
Beengedem-e vagy ottmarad örökre?

Tartalom:

1. Álmok az álomban
2. Az ősznek küszöbén
3. Sibylla
4. Kék madár
5. Vízió
6. Ezernyi gondolat
7. Karanténvacsora
8. Sors-talanság
9. Kitekintő
10. Remény
11. Ősz-Intermezzo
12. Tél elő
13. Tél utó
14. Mindhiába
15. A lélekfestő
16. Tiszta szívvel, igazán
17. Többet érne
18. Délután a keleti oldalon
19. Bordal
20. Böszörményi Kovács Zsolt "Éjszaka" c. képéhez
21. Esőnap
22. A törött borospohár násza
23. Csönded
24. Bárha tudnám
25. Szilveszter
26. Hamar elalszom majd talán
27. Közöny előtti tér
28. Most
29. Ihlet nélkül
30. Értelmetlen
31. Plein air-Kalotaszentkirály
32. Pillanat
33. Egy betegség margójára
34. Eltorzult valóság
35. Kész volt egykoron
36. Kipakolás
37. Betyárok lámpása a Hold
38. Ajtó

<http://www.civisporta.hu>

civisporta@gmail.com

